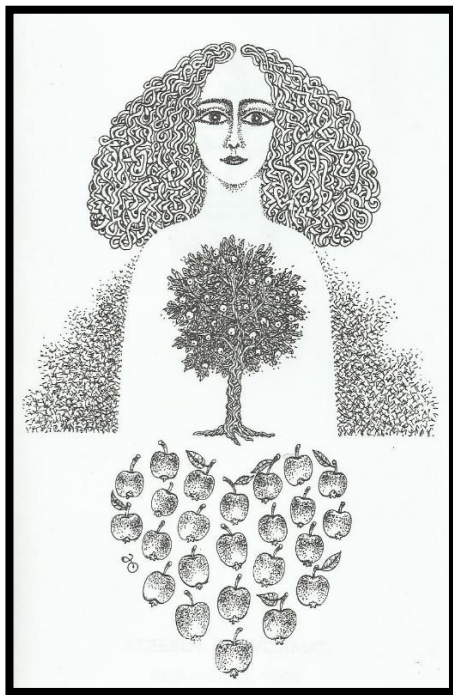

**„Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, Otec
milosrdenství a Bůh veškeré útěchy! On nás potěšuje v
každém soužení, abychom i my mohli těšit ty, kteří jsou v
jakékoli tísní, tou útěchou, jaké se nám samým dostává od
Boha.“**

2. Kor 1, 3-4

ilustrační kresba
jindřichtoles

**PROSINEC 2022
CASD Valašské Meziříčí**

Úkoly

- 3.12.- „Věčný“ oheň
10.12.- Svody na konci času
17.12.- Na pevném biblickém základu
24.12.- „Byly otevřeny knihy“
31.12. – „Hle, všechno tvořím nové“

Datum	Učitel SŠ	Kázání
3.12.	František Tomanec	Hynek Dona - VP
10.12.	Anna Petrovičová	Jaromír Juřínek
17.12.	Bohumil Mroček	Jaroslav Stejskal
24.12.	Květa Tyšerová	Pavel Pimek
31.12.	Pavel Pimek	Miloš Mroček

Blahopřání k narozeninám

- 5.12. – Ondřej Kimler
7.12. - František Tomanec
13.12. – Pavel Pimek
16.12. – Miluše Škrlová
26.12. – Jindřich Oleš

ADRA Klub zdraví

Čtvrtek 1.prosince 2022 v 17. 30 hod

Malý sál Komunitního centra – „**Gambie, Senegal, Západní Afrika**“ beseda Marty Teichmannové a Silvie Neradilové

Čtvrtek 15.prosince 2022 v 17. 30 hod

Malý sál Komunitního centra – „**Pacifická hřebenovka – Pěšky z Mexika do Kanady**“ beseda Zdeňka Blably

Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD

Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• dar pro sbor	11063
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

Modlitební týden 2022

Příchod podzimu je v naší církvi už nerozlučně spjat s modlitebním týdnem. Jsme vděční za to, že patříme ke sborům, které se schází po rodinách. Žádná online videokonference ani setkání v modlitebně nenahradí úžasnou domácí atmosféru, která při těchto setkáních panuje.

Letošní rok je obtížnější, než předchozí. Sotva jsme se sžili se strašákem zvaným covid, už je tu další. Asi málokdo by čekal, že ve 21.století, kdy jsme všichni spokojeni se svými životy, rozumní, vzdělaní, a poučení z dějinných událostí, dokáže jeden chorý, a po neomezené moci toužící mozek rozpoutat válku. Jsme zaskočení tím, že v blízkosti našich hranic umírají tisíce nevinných lidí, že matky přichází o syny a děti o rodiče, že stovky nešťastníků utíkají před válkou ze své rodné země do neznámých krajín. Také v našich řadách není veselo – své pozemské bytí ukončila řada našich bratrů a sester, kteří nám velmi chybí a po kterých se nám stýská. A když k tomu připočteme růst cen všeho, na co se jen podíváme, a každodenní starosti každého z nás, je zřejmé, že důvodů k modlitbám je více než dost.

Tématem letošního modlitebního týdne byly: „Být Ježíšovým učedníkem“. Každý večer jsme společně četli přednášky a diskutovali nad tím, co to znamená být Ježíšův učedník, jestli jsme toho schopni, zda už jsme „vyučení“ nebo se budeme učit celý život a jakou roli hraje praktické křesťanství. Večer jsme zakončovali modlitbami. A byly to chvíle opravdu silné, přítomnost Ducha

svatého byla přímo hmatatelná. Snad nikdy jsme nezažili takové propojení spolu navzájem, a především s Bohem. Určitě k tomu přispěla naše obrovská touha po uzdravení bratra Petra Kimlera a empatie k sestřám z Ukrajiny, kterým náš sboreček poskytl po útěku z Charkovské oblasti ubytování a přijal takřka za vlastní.

Díky, Pane, za Tvou velikou lásku k nám a za letošní modlitební týden.

Iva Chárová

Vzpomínky na Petra Kimlera

Přemýšlel jsem, o čem hovořit. Já jsem Petra poznal, když jsem přišel, jako toho, co byl zrovna v nemocnici a víceméně už jako toho, který bojuje se zákeřnou nemocí. Je jedna krásná píseň: „Naděje máme v srdce vloženou“. Ale stejně, i když je naděje, těm nejbližším zůstává v srdci bolest. I když člověk bojuje v nemocnici nebo doma s nemocí, je to těžké i pro jeho rodinu. Ten člověk stále je. Pak přichází období, které je organizační – pohřeb. Pak přijde návrat do starých kolejí běžného života. A to je najednou to, kdy nám ten dotyčný chybí. Najednou není. Bylo krásně řečeno – vzpomínat na to, co bylo

krásného. Možná někdy naštvál, možná obzvlášť ty své nejbližší. Byl to člověk. Petr byl člověk jako každý z nás a dokázal rozesmát, ale také hezky naštvat. Ale to jsme my lidé.

Mám oblíbenou jednu píseň a ta hovoří o tom, že přišel večer, malý kluk si hrál venku a maminka ho volá, ať jde domů na večeri. Já jsem si u té písně vždy vzpomněl na svou maminku, kdy jako kluk jsem běhal na vesnici kolem chalupy a ona večer zavolala „Pojď už domů! Už je čas“. Já měl moc rád ty podvečery, kdy se stmívalo, mohl jsem být ještě venku, léhat na kole od chalupy k cestě a zpátky. Ale ta píseň pokračuje, že náš život je den, kdy Pán Bůh volá „Pojď! Už je čas jít domů“. Jít domů, svým způsobem, pro Petra bylo vysvobození. Pro vás to je bolest. Bolest z rozloučení. Napadají nás všechny možné otázky: „Pane Bože, proč?“, možná „Proč zrovna Petr? Proč zrovna my?“ Simonko, Bůh je stále s tebou. I v té bolesti. A moc se mi líbí, kdy prorok Izajáš v králičině říká *„On dává ustalému sílu a tomu, ježto žádné síly nemá, moci hojně udílí“*.

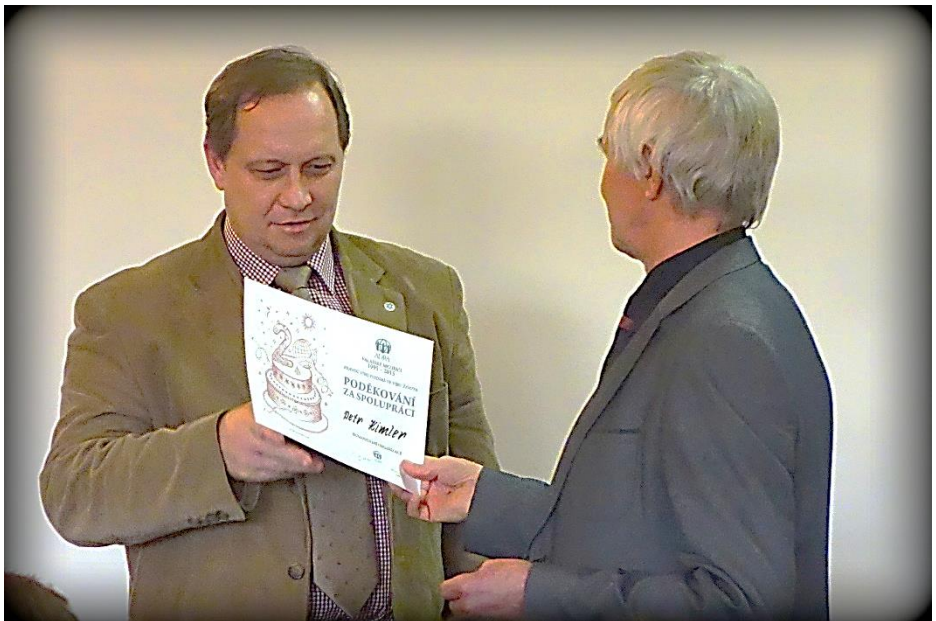
Když jsem byl mladý a zemřela mi maminka, tak jsem říkával „Pane Bože, proč? Proč zrovna ona? Vždyť kolem bylo podstatně víc lidí, kteří byli starší, kteří, z mého úhlu pohledu, byli i horší...“. Ale na pána Boha jsem nezanevřel, to ne. Pak jsem si dával spoustu vysvětlení, proč to musela být ta maminka, proč v tak mladém věku... a dnes musím stejně po těch dlouhých desetiletích říci - nevím. Nevím, proč zrovna ta maminka. Stejně tak, jako nevíme, proč zrovna ten Petr, který byl ještě tak mlád, a ještě toužil žít dál, být tady pro svou rodinu, pro sbor, pro ostatní. Rád bych vás ubezpečil, že ten Bůh je ten, který vám dává tu sílu. Mnohdy člověk už nemá žádné síly a Pán Bůh jako by mu znovu řekl „Máš. Pojď.“

O pět let později mi zemřel tatínek a já jsem nemohl na pohřbu už ani brečet. Moje žena, která o mou maminku i o toho tatínka pečovala a měla s ním hezký vztah jako nevěsta a tchán, na tom pohřbu plakala. Někdo přišel a říká: „Proč brečíš? Vždyť máme naději! Vždyť se s ním můžeš znovu setkat v budoucnu v Božím království.“ A my to víme, ale přesto ten smutek v srdci zůstává. My víme, že hřích způsobil smrt, ale smutek tady je. A tak možná, pamatujme, raději plakat s plačícími, radovat se s radujícími, než povzbuzovat: „To bude dobré. Nebreč. Vždyť máš naději.“ Byl tam však jeden moudrý člověk. Ten za ní přišel a říká „Ty´s ho měla ráda, vid’?“ a ona odpověděla „Měla.“ On ji řekl: „Jen si poplač.“ Nedbejte na nic. Když to půjde, plačte. A my budeme plakat s vámi. A byl bych rád, abyste věděli, že jsme tady pro vás.

Já jsem neměl možnost poslední dny být s Petrem. Přemýšlel jsem a chtěl jsem za ním jet, ale byl jsem nachlazený, a to je něco, co není zrovna pro tento typ nemoci dobré. Tak jsem s ním osobně hovořil tady ve shromáždění někdy předtím, a valmezáci si vzpomínají, že když jsme měli díkuvzdání v Trojanovicích, tak jsem měl možnost hovořit s ním telefonicky, když byl v Praze.

Připomnělo mi to dva příběhy, které se mi moc líbí. Ten jeden vypráví o tom, že jedna věřící dáma, požádala faráře, který za ní chodil, aby až bude ležet v truhle, aby jí dali do rukou dezertní lžičku. A padla otázka: „Proč?“ Když měla možnost být na nějakých narozeninách či oslavě, vždy se dívala, jestli tu je dezertní lžička, protože měla ráda zákusky. A říká: „Já jsem se vždycky těšila a teď to pro mě znamená, aby ostatní viděli, že mě čeká něco lepšího. Pán Ježíš přijde, vzkřísí mne a budeme v tom lepším.“ A to je ta naše naděje, že nebude pláč, slzy, bolest, ale to shledání s Petrem.

Když jsem mluvil s tatínkem, bratrem Jindrou, tak mi vyprávěl, jak se byl za Petrem rozloučit a Petr v posledních slovech říkal: „Prosím tě, řekni mamince, aby přijala, že už odcházím.“ A to je pro mě znamení, že prožíval smíření s Pánem Bohem.

Druhý příběh vypráví, jak duchovní chodil za jedním člověkem do nemocnice, když byl vážně nemocný. Chodila tam rodina, chodil tam on a duchovní se chtěl posadit na židli k jeho hlavě. Nemocný říká: „Tady ne, sedněte si na tu druhou židli. Tady se mnou sedává můj pán Ježíš. My spolu rozmlouváme a on tady sedí.“ Po nějaké době se duchovní dozvěděl, že muž zemřel. Tělem ležel v posteli, ale hlavu měl položenou na té židli. Možná jste pochopili, že ten příběh chce říct, že v té chvíli pokládal svou hlavu do klína pánu Ježíši Kristu. A to je to, v čem máme naději, že na to nejsme sami. Ani na ten život, ani na to umírání. Nejsme sami. Je tady Bůh, který nás doprovází.

Ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly. Vznášejte se jako orlové – běží bez únavy, jdou bez umdlení. To je povzbuzení pro pozůstalé. Bůh dává tomu, kdo nemá žádnou sílu, nové povzbuzení. Novou sílu. Apoštol Pavel říká Tesalonickým krásnou myšlenku: „Nermuťte se jako ti, kteří nemají žádnou naději.“ Nermuťte se. Náš smutek není bez naděje. Smutek, který rodina prožívá, není bez naděje. Smutek, který jako společenství, známe, prožíváme, není bez naděje. Je tam vždy naděje na nové shledání s těmi, kteří nás opustili, protože máme naději v pánu Ježíši Kristu. On zemřel, abychom my mohli žít.

Žít život vůbec není lehké. Nebo myslíte, že je? Spoustu problémů jako lidé máme. Ale přesto jsou úžasná slova, která pán Bůh dává zapsat ve svém slově v Bibli, abychom byli povzbuzeni. „Neboj se, vždyť já jsem s tebou. Nerozhlížej se úzkostlivě, já jsem tvůj Bůh.“ A to jsou slova téměř 3 tisíce let stará. Nemusíme se bát. A ani vás pán Bůh nenechá bez posílení. „Dodám ti odvahu, budu ti nápomocen, budu tě podírat svou pravici. Já jsem tvůj Bůh, držím tě za pravici. Pravím ti, neboj se. Já jsem tvá pomoc.“ To je zaslíbení, které dává pán Bůh. Simonko, jsme lidé, kteří někdy slíbíme a pak nesplníme, ale přesto tě chci ubezpečit, že se můžeš kdykoliv na tento sbor obrátit s prosbou o pomoc. Já jsem měl možnost tyto lidi poznat, mají nádherné srdce a chtějí pomáhat.

Ty vzpomínky na Petra zůstanou, ale my také musíme hledět kupředu. Hledět na to, že máme naději se s ním opětovně shledat, ale hledět i na to, že je tady někdo, kdo zůstal sám, zůstaly děti, zůstala maminka, tatínek, sourozenci, a každému z nich bude Petr chybět nějak jinak. A tak pamatujme na to, abychom potěšovali nejen slovní útěchou, ale taky tím, abychom řekli: „Jak ti můžu pomoci? Jak můžu být užitečný křesťan v praxi?“ Pán Bůh zaslubuje, že dává těm nejunavenějším sílu. Komu ta síla dochází úplně, moci hodně udílí. Tobě, Simonko, i mamince a tatínkovi, moc přeji, aby vás pán Bůh posiloval. Abyste

vždy vnímali, že je s vámi. Ať vám žehná, dává sílu a nám ostatním moudrost, jak povzbudit, co říct a jak pomoci. Hodně síly.

Hynek Dona, kazatel

Vzpomínáš, Petře?

Dělí nás věkový rozdíl jedné generace, a přesto jsme kamarádi. Máme toho za sebou tolik, že by to dalo na knihu. Dovol mi tedy, Petře, abych postupně zavzpomínal aspoň na některé akce, do kterých jsme byli oba namočení. Začneme od té úplně poslední, která se odehrála jen pár měsíců od oné nešťastné chvíle, kdy Tě rychlá s majákem odvážela do olomoucké nemocnice. Autovandr na východ Polska byl skoro stejně posmutnělý jako mé dnešní vzpomínání.

Určitě si, Petře, vzpomínáš. Jednoho květnového rána naskakujeme do prostorného forda a v doprovodu dvou psycholožek a hlavního kočího Slávka Vursta pádíme až k polsko - ukrajinské hranici. Zastavujeme v městě, o jehož existenci jsme až do této chvíle nevěděli. Třítisícové lidské sídlo Zamosc se honosí padesátimetrovou radniční věží a jedním z největších evropských náměstí. Nachází se na někdejší obchodní cestě mezi Baltským a Černým mořem, díky čemuž v minulosti nešlo pozornosti arménských kupců,

mazaných Židů a dalších tehdejších byznysmenů. Chránily je až dvanáctimetrové hradby a široké vodní příkopy, takže úspěšně odolávalo častým nájezdům Švédů i obávaných kozáků. Neubránílo se však nechvalně známému ďábelníkovi s knírkem, který si jej vyhlédl jako budoucí centrum osídlování východních oblastí nadřazenou árijskou rasou.

Nepochybně si pamatuješ na to, jak se v podvečer odtrhneme od naší osvícenější trojky a potměnými uličkami míříme na periferii. Přece nevyčalujeme půl výplaty za hotel, když máme po ruce dobře ukryté háje a neocenitelné zkušenosti z dávných vandrů. Dodnes se vidím, jak se spolu protahujeme zahrádkářskou kolonií, překonáváme nejméně dvě fotbalová hřiště, za tmy slézáme několik nečekaně příkrých valů. Náš tajný tábor rozbíjíme v hustém lesíku tvořeném vzrostlými duby a právě rozkvetlými pichlavými hlohy. Přiměřeně malá vatra pak plápolá až do první půlhodiny příštího dne. V její záři dokážeme podrobně prodiskutovat poslední převratné události našeho sborového společenství, jakož i kvalifikovaně posoudit aktuální manévrování většiny hlavních aktérů. Cítíme přitom zřetelné píchání nějakých ostnů do našeho sedacího svalstva. Jak se později ukáže, nejde o trní ani hloží, ale pozůstatky rezavého ostnatého drátu z nešťastného údobí Druhé světové.

Zatím nejohroženější událost všech dob si, jak jistě víš, připomínáme i příštího dne. Popojedeme málem až k ukrajinské čáře a zabrzdíme u městečka s názvem Belzec. S bázni a třesením pak vstupujeme do míst, kde propracované německé inženýrství vyprojektovalo snad nejefektivnější fabriku na usmrcování lidí. Od března do prosince roku 1942 tu namachrovaní árijci dokázali zlikvidovat 435 tisíc občanů židovské národnosti. Další se k nim brzy nato přidali, takže konečné číslo usmrčených výrazně překračuje půl milionu. Tři supervýkonné plynové komory mají na svědomí také tisícovky násilně utracených Romů. Díky bezchybnému likvidačnímu systému byla nežádoucí etnika z širokého okolí brzy zcela vyhubena, takže pořádkumilovní Germáni celý vyhlazovací kolos zavčas šikovně vyklidili a veškeré stopy s německou důkladností zamaskovali. V této souvislosti je poněkud podivné, že za výše zmíněná nebetyčná zvěrstva vyšel od soudu pouze jeden obviněný. Nižší důstojník Robert Oberhauser vyfasoval čtyři a půl roku vězení. Ostatní soudruzi z pozdějšího NDR či NSR si pak užívali více či méně spokojeného starobního důchodu.

Plocha někdejšího lágru dnes připomíná lávové pole. Určitě si, Petře, vzpomínáš, že jeho středem vede tak zvaná cesta smrti. Končí v místě, odkud už nebylo návratu. A tady, jak víš, už není třeba žádného průvodce. Děsivá hrůza, která tu kdysi panovala, jako by se ozvěnou vracela. Touláme se tu pak každý sám a máme spoustu podnětů k přemýšlení. Třeba o tom, kam až mohou vést rádooby ušlechtilé snahy o nastolení lepších pořádků. Když prostá

matematika převálcuje empatii, jde vždycky o průšvih. Vypadá to, že Hitlerem poblázněný německý národ v tomto hned tak někdo nepřekoná. Ale kdoví. Jen kousek odtud dnes zase dopadají rakety a zdivočelý novodobý vůdce východního impéria opět masakruje desetitisíce. Homo sapiens, člověk rozumný, je nepoučitelný.

Jednotlivě pak sestupujeme do země zapuštěného Sálu rozjímání. Místnost velikosti tělocvičny je bez oken a jakékoliv výzdoby. Betonové stěny a hrozivé přítmí navozují pocit totálního zmaru. Netuším, Petře, co se v tomto prostoru rojilo ve tvé hlavě, ale v mém případě z hloubi nitra vynořuje věta, kterou zesnulý Jaro Křivohlavý doporučil nikdy nezapomenout: „ Tvůj, Pane Bože, já jsem...“ Nevím proč, ale v té absolutní tmě a naprosto šíleném tichu se mi těch prostých pět slov znovu a znovu ozývá...

Později se opět ocitáme pod širým nebem. Jakkoli je toto velkoplošné pietní monstrum laděno do syrových mollových tónů, přece jen tu prosvítají paprsky naděje. Z šedočerné lávy se k nebi tyčí stromy. Milosrdné jaro je obalilo svěží zelení. A pod nimi se rozrůstají ostrůvky konvalinek. Vítr roznáší jejich vůni do okolí. Kdoví, možná, že jednou zakryjí celé struskou zavalené pole. Dílo člověčí zručnosti provoní něco nadpozemského.

Jak si, Petře, vzpomínáš, vracíme se pak zpátky do Zamosce. Shromažďujeme se u tak zvané Rotundy. Tady se odehrávaly popravy těch starousedlíků, kteří se vzepřeli opustit svoji po staletí obdělávanou rodnou hroudu. Bylo jich přes osm tisíc. Himmlerstadt, jak bylo město za nacistického tažení přejmenováno, mělo být základnou k uskutečňování velkorysého Generálního plánu Východ. Sto deset tisíc původních obyvatel bylo z celé široké oblasti Hitlerovými poskoky prachस्पष्टě vyhnáno ze svých domovů, aby se na jejich místech usadili čistokrevní němečtí kolonisté.

Možná si pamatuješ, že druhou noc trávíme v těsné blízkosti vlakového nádraží. Pofukuje tu svižný severák a teploty klesají k pěti šesti stupňům. Díky veškerým textiliím, které na sebe navrstvíme, přečkáváme i tuto májovou kosu v relativní pohodě. Jak si vzpomínáš, o dokonalý budíček se nám nad ránem

postará neustále vrískající bažant, jemuž z protějšího křoví odpovídá nějaký hlasitě hekající nespokojený srnec.

A pak už vesele pelášíme k západu. Dopřejeme si zastávku v turisticky profláknuté Wieliczce. Zatímco Slávková družina míří do solného podsvětí, my se, jak víš, zastavujeme na poměrně dobře udržovaném židovském hřbitově. Odtud je to jenom skok k nevelkému rybníku. Tři dny bez přístupu k vodě se začínají ozývat, takže je namístě patřičná tělesná očista. Měkká voda s příměsí hnědého bahna dělá divy! Dokonalou pohodu pak navozuje sálající sluníčko, něžný vánek a především dlouhotrvající likvidace Tvých potravinových zásob. Je vidět, Petře, že Tě Tvá Simona naprosto vzorně vybavila. Asi Tě má ráda, nebo co... Díky tomu naše posmutnělé polské putování končí poklidně a víceméně idylicky.

V tu chvíli, Petře, netuším, že právě končí i náš úplně poslední pozemský vandr. A tak se těším na ten nebeský, prázdninový. V krajině bez lágrů, ostnatých drátů a hřbitovů. Tam, kde jsi mě tak nečekaně předešel. Díky za vše, co jsme spolu mohli zažít. Bude mi tu smutno bez Tebe, Petře...

Kamarád a díky nazaretskému Ježíši i brácha, Franta Tomanec

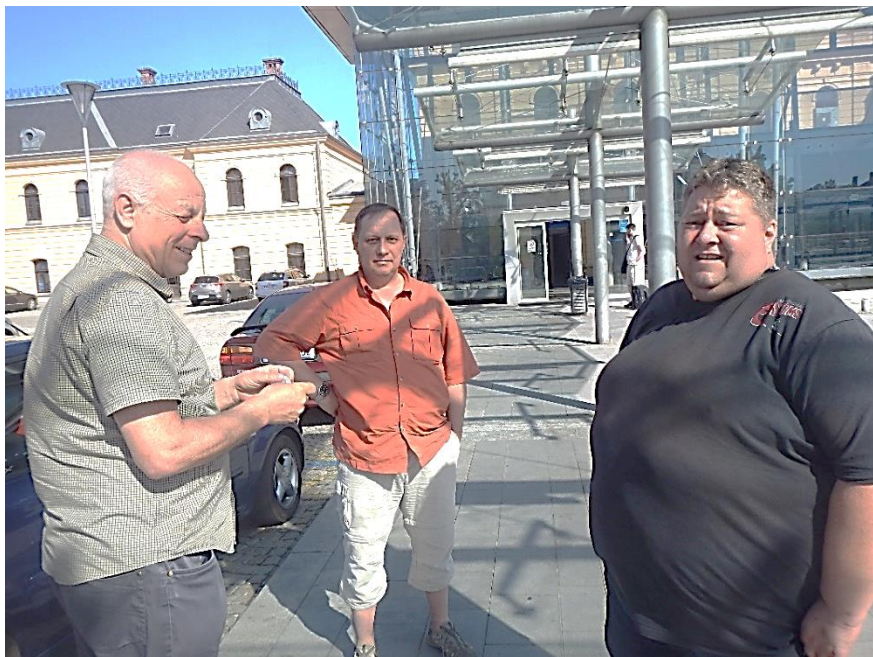
Tři vzpomínky na Petra:

Setkání s Petrem jako partákem. V roce 2018 jsme podnikli společný jednoaktový výlet do východopolského Belzecu - místa prvního vyhlazovacího tábora určeného pro Židy z Ukrajiny a východního Polska. Prolezli jsme tam celé okolí a zatím co já jsem vyhledal nocleh v místním hotýlku, „mladík“ Petr ve společenství Františka se vyspali v místním lese. Když jsem je oba ráno vyzvedával na smluveném místě, tvářili se oba méně „rozlámaní“ než já z hotelové postele.

Setkání na Hemato-onkologickém oddělení FN Olomouc. Hluboce jsem si vážil jeho odvahy svou nemoc pojmenovat a rozhodnutí nastoupit léčbu s nejasným výsledkem. Ty rozhovory se s pravidelností jeho pobytů v nemocnici, opakovaly. Nikdy v nich nebylo reptání, ani otázky typu „proč já?“. Víra byla spojená s odvahou jít dál. Nikdy se nebál o sebe, ale vždycky myslel na manželku a děti. V každém rozhovoru, v každé modlitbě, kterou jsme naše setkání končili. Při posledním pobytu v nemocnici mi řekl, že ví, že je tady naposled. Na obsah následného rozhovoru nikdy nezapomenu! A pak jsme se znovu společně modlili. V jeho modlitbě byla vděčnost, odevzdání a prosba za

manželku a děti. Jako vždycky. Na závěr setkání jsem pronesl slova požehnání. A ni jeden z nás nevěděl, zda to není setkání poslední. Nebylo.

Setkání doma. Při mé dlouhodobě plánované cestě do Ostravy jsem od jeho manželky dostal zprávu, že Petr je možná „na konci“. Vystoupil jsem v Hranicích z vlaku. Měli jsme možnost mluvit mezi „čtyřma očima“ a „šesti ušima“ (ty dvě byly někde vysoko, v nebi...). Neskutečně otevřeně, pravdivě a odevzdaně. Na jeho přání došlo ještě k jednomu rozhovoru, u kterého chtěl, abych byl. A během něho zazněla věta, kterou si ponesu se vzpomínkami na

Petra: „Umírání není těžké, jdeme k Pánu. Těžké je zanechat tady ty, na kterých člověku záleží...“ Ten večer Petr zemřel. Pravděpodobně jsem byl jedním z posledních, kteří měli možnost se s ním, při jeho plném vědomí ještě modlit. Petře - děkuji. Díky za tvého veselého a přátelského ducha při společném cestování. Díky za pravdivost, odevzdanost a osobní víru, ze které jsem si vždycky něco pro sebe snažil ukrást. Díky za příkladnou nesobeckost, ve které jsi vždycky myslel víc na jiné, než na sebe. A věřím, že se setkáme - a pak s tebou půjdu aspoň na jednu noc spát „pod širák“. Za ten Belzec!

Vítězslav Vurst
nemocniční kaplan, poradce pro pozůstalé

11.11.2022. Magické datum o třech číslicích. Ranní mlhy se brzy rozpouštějí a nad krajem vládne zlaté slunce. Mám volno a tak vyrážím na kopečky. Toulám se mezi Valmezem a Novým Jičínem a nestačím se divit, jak může být listopad barevný. Fotím jako divý. Především poslední luční květy, které jsou dnes kupodivu skoro na každém kroku. A nějak podezřele často vzpomínám na Petra. Jakkoliv poslední zvěsti naznačují, že jeho stav vykazuje mírné zlepšení. Večer určitě Simče napíšu, že na ně myslíme, že se za ně modlíme.

Předposlední zastávka probíhajícího Modlitebního týdne je ve sboru. Pohodová diskuse se postupně převtěluje ve vášnivou výměnu názorů. Tentokrát na téma, jež bývalo v minulosti vždycky spolehlivou rozbuškou a o němž jsem si bláhově myslel, že už nemá šanci vybublat na povrch. Na písennou radu apoštola Pavla našťastí hádku zastavuje jeho rožnovský jmenovec. Následují obvyklé prosby za Petra a Ukrajinu. Vyúsťují v přání, které zatím na žádné z modlitebních nezaznělo. Ať někdo vytočí Simonu a sdělí jí, jak na jejich rodinu nejen dnes, ale vlastně celý týden myslíme.

Pavel bere mobil a po první větě jeho obličej nápadně zvážní. Všem je to jasné. Petr už hodinu nežije. Jeho život vyhasl ve chvíli, kdy jsme cedili komára. Všeobecné mlčení je více než výmluvné. „Nemohli jste bdít se mnou?“, jako by se z Petrových úst ozývala Kristova otázka učedníkům. O učednictví byl ostatně celý končící Modlitební týden. Jedenáctého jedenáctý, v den, kdy zemřel Petr, nám bylo názorně naznačeno, že se pořád máme co učit. Že pokud nejde o život, nejde vlastně o nic. A že v Ježíšovském podání jde o život až na prvním místě...

P.S.: Ty kytičky, posbírané v poslední den Tvého života, Ti, Petře, pokládám na Tvůj pomyslný hrob. Jako připomínku toho, že povadlé květiny jednoho dne zase ožijí...

František Tomanec

Přiznám se, že bych tentokrát raději Petra osobně pohládila, než dala na papír vzpomínku. Jak jsem již jednou na Petřika vzpomínala, ten malý klučík mi zapadl do srdce.

Vzpomínka mne zavádí do zadního pokoje u Kimlerů po jejich přistěhování do Valašského Meziříčí, kde po levé straně u okna stála jeho postýlka. Laskavá a statečná maminka často léčila bolístku a tak jsem se mohla připojit.

Druhá moje silná vzpomínka je na čas, kdy přistupoval ke křtu. Řešil otázku členství CASD. Dostal tehdy výbornou BIBLICKOU RADU. A on ji pochopil a je nám proto příkladem, že i v době, kdy mu nebylo zrovna "HEJ", provázela ho úžasná Ježíšova nabídnutá naděje.

Třetí silná vzpomínka je na den pohřbu mého manžela. Petřík nejen přijel, on za mnou přišel a slovem pohladil.

A co já teď? Jak to vyjádřit. Odchod blízkého - Bolí, ale Biblická zpráva je pravdivá. Petr v ní věřil. Spí a čeká na příchod Pana Ježíše. Jak potěšit? Dochází mi slova..... Jedno si dovolím vyjádřit - "Bůh má vdovy a sirotky ve své péči...."!

Na Petříka zavzpomínala spoluvěřící teta Balcarová

Na Pětu si vzpomínám jako na příma kamarádského kluka. Na toho, kdo bral vážně své povinnosti ve sboru, ať se jednalo o sobotní školu nebo kázání.

Poslední vzpomínku na něho mám, když byl pohřeb mého manžela: přivezl tehdy ještě další lidičky a večer mi ukazoval nějaká videa z Vašeho sboru, u kterých jsme se i tehdy mohli zasmát.....

Bude nám moc chybět. - Tak Péto, brzy nashledanou!

Jarka Pražanová

Na rozloučení s Petrem Kimlerem v našem sboru jste viděli videozáznam z prvního Rallye ADRA, kdy jsme si udělali výlet z Valmezu do Trutnova, a tak se nám to zalíbilo, že jsme potom pokračovali dál a objeli jsme kolem hranic celou republiku. Pak jsme to vzali ještě napříč, takže těch ročníků bylo 10, 11, možná 12. U většiny byl Petr samozřejmě přítomen jako motorizovaný doprovod. Mělo to kromě různých pádů a nezapomenutelných zážitků také měřitelné výsledky – seznámily se tam postupně 3 manželské páry.

Toto byl jen začátek dlouhé série. Samozřejmě, že to nebyly jen výlety na kolech, ale s Petrem jsme byli i v Rumunsku, v Bosně, na Ukrajině, v Polsku, ... takže těch zážitků já osobně mám s Petrem nespočet a musel bych tu být až do rána, abych vám je mohl všechny reprodukovat.

S Petrem mi odchází kus mého života a těžko na to asi zapomenu. Takže, díky, Petře.

Franta Tomanec

Před třemi měsíci jsem vzpomínala na Tonda, jako řidiče doprovodného vozidla na Adra Rallye. A dnes myslím znovu na Adra Rallye, na úplně prvního řidiče doprovodného vozidla Péta Kimlera.

Dodnes se Zdenkou Mikovou vzpomínáme, jak Petr vypěnil každé ráno této slavné akce. My se Zdenkou jsme již od časného rána chystaly snídani, mazaly chleby, vařily čaj nebo ovesnou kaši. Naši milí cyklisté vespávali po předchozím náročném dni co nejdéle. Takže po probuzení rychle hygienu, snídani, ranní pobožnost, plán trasy a už Franta velel na start. A najednou byli všichni pryč a kolem nás rozvalené spacáky, napůl sbalené tašky a batohy, igelity, nádobí od snídaně. Omlouvám se pořádnějším, občas se někdo takový našel - ovšem pokud stihl Frantův ostrý start.

A nyní přišla Petrova chvíle. Postavil se nad tu změt věcí a jako správný choler (cholerik = je temperament rozených vůdců) celou situaci zhodnotil šfavnatým projevem na adresu těch "bordelářů". Ale pak se pustil do práce a v rekordním

čase pobalil spacáky, tašky, rozvěšené mokré šatstvo, igelity, náhradní kola atd.atd.

Mezitím jsme se Zdenkou pomaly nádobí, uklidily ho s potravinami do přepravek a společně s kanystry nacpaly do auta. Sotva se všechno vešlo.

A nyní přišla Petrova druhá chvíle.

Zhodnotil pohledem naše dílo, sdělil nám něco v tom smyslu, že něco tak strašného dlouho neviděl a všechno vyházel z auta ven, s dalším šťavnatým projevem. Načež vše naskládal znovu do auta a stal se zázrak, protože v autě zbylo ještě spousta místa na chystaný nákup potravin.

Po letech na tenhle ranní folklór s Petrem vzpomínáme s úsměvem, ale nejhezčí vzpomínka se váže k zastávce v Jablonném v Podještědí.

Milé městečko nás přivítalo malým náměstím se zajímavou fontánou a cukrárnou s terasou. A do té cukrárny mě a Zdenku Petr pozval na zmrzlinový pohár. Jen tak, pro radost. Sice někteří s valašskou "upřímností" Petrovi sdělili, že je hloupý, proč nám to kupuje, když z toho nic nemá...ale Petr si z toho nic nedělal, protože tohle byl zas jiný projev jeho povahy. A i když to byla jen malá epizoda, dodnes na ten zmrzlinový pohár se Zdenkou vzpomínáme.

Prožili jsme s Petrem a později i se Simčou spoustu pěkného při putování kolem naší republiky, ale věřím, že nás něco mnohem lepšího ještě čeká v budoucnosti s Pánem Ježíšem.

Květa Tyšerová

Nechce se nám všem ani věřit, že na bratra Petra Kimlera zůstávají už jen živé vzpomínky. Jak vzácné je, že jsou pozitivní, milé.

Není tomu až tak dávno, kdy Petr ještě jako zdravý, statný muž ochotně vážil delší cestu z Hranic, aby nám v Kateřiních čas od času sloužil jako laický kazatel. Ještě intenzivnější byla jeho služba v jeho mateřském sboru ve Valmezu, kde i my z Kateřin jak v minulosti, tak až dosud vždy rádi zaplníme volná místa. V duchu vidím Petra za kazatelnou v roli staršího sboru. A jeho úloha nespočívala jen ve vedení pobožnosti. Sama jsem se přesvědčila, že Petrovi šlo o pořádek jak ve sboru, tak i v jeho okolí. Jednou jsem narychlo zaparkovala auto na trávníku před vchodem do sboru, kde zůstalo i přes noc. Nedivila jsem se, že se to Petrovi nelíbilo a dal to znát upozorněním za stěračem, že takto se u sboru neparkuje. Jak mnoho mohl ještě být Petr prospěšný ve svém sboru! A jak mnoho bude chybět svým nejbližším! Znovu musíme přiznat, jak málo rozumíme Božím cestám, třebaže věříme, že jen úzká Boží cesta nás dovede k cíli. Jak vzácné je, že bratr Petr setrval i přes nemalé utrpení ve své oddanosti Pánu a proto také o něm platí slova písma: „Blahoslavení jsou od této chvíle mrtví, kteří v Pánu umírají...“ Když to píše, v myslí se mně zrodí otázka. Budou tato slova ve svůj čas platit i o mně?

Úloha nás, kteří jsme Petra znali, jeho odchodem nekončí. Je na nás, abychom všemi způsoby usilovali mírnit bolest jeho nejbližších. A co nedokážeme sami, může učinit Pán skrze naše modlitby.

Bohunka Smilková

Petr Kimler byl vrstevník našeho staršího syna. Protože jsme s Kimlerovými trávili hodně času, naše děti spolu kamarádily, Péta s Tomem a Ondra s Magdičkou.

Osobně jsem se naposledy s Péťou setkala v Hranicích na výstavě pískovcových obrazů. V první chvíli jsem ho nepoznala, ale on se ke mně hlásil. Bylo to milé a potěšila mě jeho vřelost. Postupně jsem sledovala zprávy o jeho zdravotním stavu. Mrzí mě, že naše modlitby nestačily, aby mu pomohly.

V paměti mi zůstala celá řada aktivit, které kluci podnikali, když jsme jezdili na společné dovolené. Péťa zůstane v mých vzpomínkách jako světlý bod mých mladších let.

Eva Hasmandová

Já mám s Petrem spojené své dětství, když se Kimlerovi nastěhovali tady do Valmezu do sboru a Petr s Magdou byli moji nejlepší kamarádi. Byli jsme taková docela nebezpečná parta, přidělali jsme našim rodičům docela vrásky, protože jsme hlavně s Petrem vymýšleli spoustu různých lumpáren. Zajímavé, že se mi spousta toho stále promítá do různých snů, třeba altán, ve kterém jsme řádili a co jsme všechno dělali. Takže když se potom Kimlerovi odstěhovali do Hranic, tak to pro mě byla tragédie, protože mě připravili o nejlepšího kamaráda. I když jsem za ním často jezdil na návštěvy s přespáním, přeci jen už to nebylo ono. Z té doby si nejvíce vybavuji naše večerní sobotní cesty na nádraží, kdy mě Péťa doprovázel. Vždy jsme šli hodně pomalu, protože jsme chtěli, aby mě to ujelo. To se nám skoro vždy povedlo a potom jsme celí šťastní o této tragédii vyprávěli jeho rodičům. Díky tomu jsem mohl s Péťou strávit další skvělý den. Dnes již chápu, že obojí rodiče naši strategii hned prohlédli. Pak přišla už střední škola a nějak se to přerušilo.

Ale na Petra mám dvě vzpomínky, které mě budou provázet do konce života. Jedna proběhla na sborové zahradě, kde byl takový shluk stromků a my jsme si tam s Petrem hráli a Petr tam ve velké kovové vaně, ve které se hasilo vápno, našel nástroj na promíchávání vápna. Byla to dlouhá tyč, na konci taková železná destička se dvěma oky a jeho to strašně nadchlo a začal s tím pobíhat kolem mě. Protože to bylo dost dlouhé, tak se mu to zachytilo o strom a když se to snažil vyprostit a zabral, tak s tím seknul směrem dolů a tam jsem zrovna stál já. Měl jsem na hlavě svoji oblíbenou zimní čepici, která byla tak oblíbená, že už měla mikro bambulu. Kdyby byla nová, tak by se nic nestalo, ale mikro bambula moc nezabrala a já jsem jenom cítil, jak mi všemi směry teče krev, která se zachytávala do té čepice. Já jsem už byl známý na chirurgii, já jsem měl hlavu docela často rozbitou, ale tahle jizva, která je přesně středem mé hlavy, to je dílo Petra a ta mě bude provázet až do mé smrti, takže na to vzpomínám. Pak mám ještě spoustu jiných vzpomínek, které tady nebudu reprodukovat, ale ještě jedna, která mě bude provázet do konce života, když jsem končil poddůstojnickou školu ještě v době totality, tak jsem měl možnost si vybrat z šesti útvarů a přemýšlel jsem, kam půjdu. Bylo to ze Slovenska do Čech a já jsem věděl, že Petr je v Benešově u Prahy. Věděl jsem, že už končí vojnu, bylo to v osmdesátém osmém roce, a jak jsem se tak rozhodoval, tak jeden

z důvodů, proč jsem se rozhodl pro Benešov, bylo to, že jsem věděl, že tam je v kasárnách Petr. Zdálo se mi to jako moudrá věc. My jsme se tam potkali, on už byl takzvaný „supermazák“ a já jsem byl „půlročák“, tak všichni moji vrstevníci koukali, že supermazák přišel tady do kasáren a byl jsem najednou takový důležitý. Důvod, proč to říkám je, protože jsem se kvůli Petrovi rozhodl jít do Benešova a tam jsem potom potkal svoji manželku. Jsme spolu 31 let, takže to mě taky bude provázet až do konce života.

Aniž to Péta tuší, tak jsou dvě takové věci, které můj život ovlivnily, zasáhly a budou tam do konce.

Tomáš Hasmanda

Když jsme začali pořádat alianční shromáždění, ta modlitebna tady vždycky bývala plná a snažili jsme se ve většině případů s Petrem potom udělat nějaký program. Díky jeho perfekcionalismu jsme proseděli 4 hodiny u něho doma, a přemýšleli jsme, co a jak udělat, co by bylo nejlepší a většinou potom atmosféra, která se vytvořila ve společenství, byla cítit tím, že Bůh je tady přítomen. To bylo takové krásné a jen vzpomínka, že Bůh nám dal sílu a že jsme prožili tak pěkné věci.

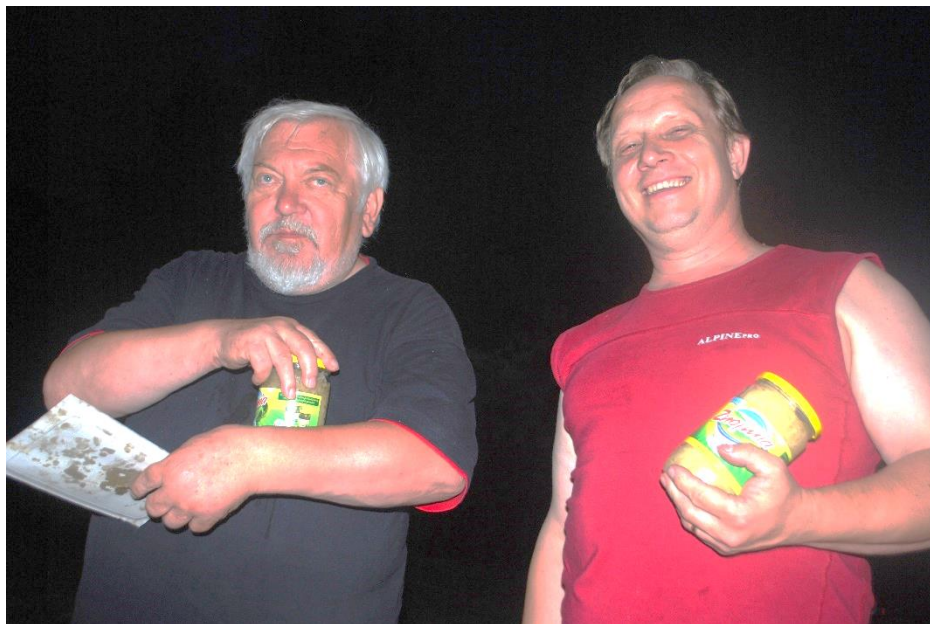
Mimo jiné, asi před 9 lety, když koupili Kimlerovi byt v Hranicích, Petr se dal do rekonstrukce a mimo jiné, jsem tam byl taky se svým kolegou nápomocen a vždycky jsem pěnil, jak Petr chtěl, aby bylo všechno perfektně zařízené. To musí být tady, to musí být tady a bylo to zajímavé, že vlastně v tom jeho životě on chtěl všechno mít naprosto perfektně udělané a nachystané. Jeho byt potom tak zajímavě konstrukčně zformoval a působí velice pěkně. Takže Simčo, aspoň v tom máš takovou památku.

Pavel Pimek

Na mém posledním rozhovoru s Petrem vlastně není nic moc zajímavého. Zajímavé na tom jsou spíše ty okolnosti. Já jsem hrozně šťastný, že jsem se s ním mohl potkat jeden den ještě předtím, než odešel. Bylo to vlastně tak, že když byl v Praze, tak už ty zprávy o jeho zdravotním stavu nebyly úplně dobré. Potom, jak se vrátil domů, tak jsem ho chtěl už jednou navštívit, ale to jsme byli doma nemocní, tak jsem si říkal, že tam nepůjdu, ať to tam ještě nedonesu. Pak nakonec to vyšlo tak, že jsem se ve čtvrtek rozhodl, jel jsem do Hranic, a to byla poslední příležitost, kdy jsem ho mohl vidět. Jsem za to strašně vděčný, že to ještě tak dopadlo.

Petr byl na odchod nachystaný. On věděl, byl s tím smířený a dokázali jsme si popovídat. Dokonce jsme si sedli ke společné večeři, a ještě spolu povečeřeli.

Robert Kimler

S Péťou Kimlerem jsme se poprvé potkali někdy kolem roku 1992, kdy byl přivítán do sboru ve Valašském Meziříčí. Už si ani nepamatuji, kdo byl tehdy kazatelem našeho sboru (snad br. Krynský). Od té doby jsme se potkávali ve sborovém společenství téměř každou sobotu.

V té době byla ve Valašském Meziříčí co do počtu členů docela silná mládež, která čítala asi 13 mládežníků, patřil k nim i Péťa. Docela dobře si na tuto dobu vzpomínám, protože jedno období jsem dělal vedoucího mládeže. Společně jsme vymýšleli různé mládežnické programy.

O několik let později byl zvolen do služebnosti vedoucího sobotní školy. Svou funkci zastával vždy poctivě a svědomitě. Na úkoly sobotní školy byl vždy dokonale připraven. Svými znalostmi a smyslem pro perfekcionismus mě v některých směrech až udivoval, zvláště co se týká dějin izraelského národa. V návaznosti na toto období byl zvolen vedoucím sboru. Bylo to však období, kdy se naplno projevila jeho nemoc, která mu brala všechnu sílu a energii. Péťa, budeš nám tu chybět.

Miloš Mroček

Netuším, proč jako kluka mě oslovily a nadchly elektrické lokomotivy a začala mě zajímat železnice. Proto po ukončení školní docházky jsem nastoupil do Železničního učiliště s perspektivou stát se strojevedoucím. Mezi adventisty ve Valašském Meziříčí jsem poznal Petra Kimlera a získal parťáka na kecání o lokomotivách, nádražích, kolejích, vagónech e.t.c. Také vím, že jako dítě, stejně jako já, si hrál doma s modely vláček velikosti TT.

Přesto, že mám Pedagogickou fakultu, tak bych se nedokázal tak kvalitně a dobře připravit na kázání jako Petr. Možná si to ani neuvědomoval, ale jeho projev měl vždy logiku a pevnou koncepci. Nebylo to bezduché plácání páte přes deváté. Rád jsem ho poslouchal, jeho slovům se dalo věřit.

Církev adventistů sedmého dne ráda cestuje po celé republice. Zúčastnil jsem se výletu na horu Říp, protože zde by měl vystoupit každý Čech. Navštívili jsme také, mimo jiné, obec Křešice. Tady v době tisícileté vody pomáhali nezištně obyvatelům i Petr se Simonou. Věděli, že zeměkoule je Bohem darované prostředí. Na každém z nás záleží, abychom ji udrželi v takovém stavu, v jakém jsme ji zadarmo dostali. Domnívám se, že v těch krizových situacích se v Petrovi a Simoně utužovalo přátelství, radost a láska.

Po této události v Čechách jsem si začal skládat mozaiku jejich života. Sedím v poslední řadě v modlitebně CASD. Někdy si jen tak, sám pro sebe, medituji a přemýšlím o manželských párech. Dospěl jsem k tomu, že Bůh má Petra velmi rád. Vybral a přidělil mu tu nejlepší ženu. Simoně dal toho, s kterým vyšla na cestu životem, a i kdyby prošla celý svět, tak lepšího by nepotkala. Mají spolu dvě báječné děti, syna Ondřeje a princezničku Anastázii. Až vyrostou a zmoudří, pak teprve ocení, že se narodili s Biblí v kolébce. Život pro ně bude snadnější, optimističtější, radostnější. Kniha všech knih změnil život každému...

Petr patřil k lidem, který rád pomáhal druhým. Zůstaly nám na něho krásné vzpomínky. Vzpomínáme na něj jen v dobrém. Dosáhl už věčnosti. Kdyby se k nám mohl vrátit, asi by potvrdil, že těžko na zemi, lehký v nebi...

Jindřich Oleš

Vzpomínky na Petra mi zůstanou. Když jsme se v sobotu pozdravili a Peťa mě s úsměvem vítal, měl radost, že jsem na pobožnosti. Vážím si jeho postoje k přátelům z Izraele. Díky Pánu Bohu jsem mohla být v jeho přítomnosti.

Svatá Balážová

Petra jsem měla vždycky velmi ráda. Byl to člověk přímý, upřímný, srdečný, měl smysl pro humor (i když na to moc nevypadal). Nějaké výraznější zážitky mám s Petrem asi tři.

Bylo to v době, kdy jsem měla péči na rodiče – tatku Kuběnu a pak i mamku v Zašové. Když jsem se na víkend nemohla dostat domů, zabrousila jsem občas do Mezříče do sboru. Jednou takhle přijedu do sboru, kde bylo už pár lidí, a přišel za mnou Petr s prosbou, jestli bych mohla hrát a doprovázet na klavír. No, moc jsem se jistá v kramflecích moc necítila, jelikož moje hraní hraní je a není, jsem takový fušař – jenom podle sluchu, levá ruka akordy, jak měla naučila Iva – tehdy ještě Balcarová. „ Petře a fakt tu není někdo, kdo by hrál?“ Petr s naprosto vážnou tváří a téměř s kamenným výrazem se rozhlédl přes celou místnost a pak se mně zeptal: „ A vidíš tu někoho jiného? Já teda ne!“ Tak jsem souhlasila, sedla a hrála....

Druhá situace nastala taktéž v oné době. Petr za mnou před zahájením přišel, prý, jestli nemám náhodou příběh pro děti. (To jste tam ještě nějaká dítka měli). Já jsem se zarazila, chytla se za pusku a říkám: „ Mám, ale Petře – (naklonila jsem se k němu blíž, aby to ostatní neslyšeli), zapoměla jsem si vzít spodní zuby!“ Petr vážně mávl rukou a povídá: „ Oni to nepoznají.“ Příběh byl a nikdo to nepoznal, ani z dospěláků.

Třetí situace nastala na pohřbu Tondy Tomance. Jelikož jsme s Kájou seděli až někde vzadu – teda vlastně vpředu, po vynikajícím guláši jsme čekali něco sladkého. Šla jsem nejprve na záchod a pak – tak nějak nenápadně do místnosti na konci, a ejhle – tam už něco na zub bylo. A byl tam i Petr. S kšiltovkou na hlavě. A on na mně tak zvesela: „ Nazdar.“ Já jsem ho fakt zprvu nepoznala, podle hlasu ano, ale podle vizáže moc ne. Pak mi došlo, s kým mám tu čest, a dali jsme se do řeči. Ještě jsem si dělala trošku legraci, když jsem se ho zeptala, proč má tu kšiltovku, jestli mu náhodou nestydne hlava. (Vybavil se mi seriál Chalupáři, kde herec Sovák nosil pořád kšiltovku a na dotaz, proč ji má, odpovídal – stydne mi hlava). Jeho odpověď mně šokovala. Sundal si ji a jasně, klidně a bez zábran odpověděl: „ Ne, jsem po chemoterapii, víš?“ Byl to hořký „zákusek“, ale cenila jsem si jeho odvahy a přímosti. Pak jsme se bavili o rodině, dětech atd...

Chtěla bych
touto cestou
moc popřát
celé rodince –
sourozencům,
manželce,
rodičům, aby
nezapomněli,
že máme
úžasného a
mocného
Pána a
Spasitele,

který i Petra vzkřísí znovu k životu, ale k životu bez nemoci, bolesti a trápení. Modlíme se za Vás všechny, ať Bůh pokoje a jistoty je stále s vámi. Páni rodičové – vychovali jste Petra – stejně jako ostatní děti – jak nejlépe jste s Boží pomocí uměli. I když jsem s Petrem nebyla až tak často jako vy, Mezřičáci, poznala jsem ho jako skvělého člověka.

Dana Klečková

Můj taťka mi v životě párkrát řekl „Když o někom nemůžeš říct hezké věci, tak radši nic neříkej.“ To mě nakoplo k tomu něco říct, protože kdybych mlčel, tak by to vypadalo, že nic dobrého nevím. Jenže já vím a vím něco, co nikdo z vás, ani nejbližší asi neví, a to je to, jaké to je, když člověk leží ve stacionáři, kde se dávají kapačky a chemoterapie. Protože jsem se také stal onkologickým pacientem, tak jsme se na tom stacionáři dokonce s Petrem potkali tak, že jsme tam spolu leželi. Chci vám jenom říct, že Peťa byl leader pacientů. Sestřičky, když kolem něho prošli, tak se vždycky ptali „A co, pane Kimler?“ a každá se u něj zastavila. Tak si říkám „Do prčic, on je tak obletovaný?“ Ale poté jsem to pochopil, protože jsem se s ním potkal ještě celkem čtyřikrát a on byl vždycky pozitivně naladěný. Já, když jsem tam ležel poprvé a nebyl tak vážně nemocný jako on, tak jsem z toho byl docela znechucený a bylo mi nepříjemně. A on na mě mává časopisem a říká „Já už to dočítám, já ti to pak dám. To si počteš, já ti to půjčím domů.“ Mám to ještě doma, do teď jsem mu to nevrátil.

Já ani nevím, o čem jsme se tak bavívali. Většinou on o dětech a já o vnučatech, že nebezpečí úmrtí není tak bolestivé pro ty dospělé, jako spíš pro ty děti, které jsou ještě

malé. Můj poslední hovor s ním byl asi dva a půl týdne před tím, než odešel a řešili jsme Žalm 37:5, kde je ten známý text „Uval na Hospodina svoji cestu, slož v něm naději, on zajisté všechno spraví.“ Já nevím, jak mi bude dlouho trvat, než se vypořádám s tím, že jsem měl neodbytný pocit, že Petr věří, že bude uzdraven. Tak to na mě působilo, snad tu víru i měl, ale nevyjádřil to slovy. Když jsme spolu mluvili naposledy, tak říká „Pán Bůh nedělá chyby, ať je to, jaké chce. On se nikdy nesplete.“ Jenomže my se s tím neumíme vypořádat, jsme měkcí. Ale ještě bych chtěl zdůraznit jednu věc.

Když to tak vezmu zpátky, tak jsem neměl tu čest s Petrem jezdit po těch výletech, protože jsem byl časově trochu vzadu, ale takových dvanáct roků zpátky jsme spolu řešili biblickou pravdu, když jezdil na Vsetín s úvahami. Zamýšleli jsme se nad pravdami, které jsme možná špatně pochopili, a když došlo ve sboru na nějaké téma, kde se lámala dogmatika, tak říká: „Ale já tu Bibli tak nečtu.“ Mnozí byli trochu až zrazení, že si takhle dovolí mluvit, ale on stál a věděl, co říká. Můžu říct, že to byl člověk, který, jak apoštol Pavel říká, že některé věci pokládá za lejna před tím cílem, který máme před sebou, před tím spasením. A mně připadá, že Peťa to měl docela vyprobírkované tu teologii. On ty suché stromy prostě odřezával. Dogmata, která k ničemu dobrému nevedly, prostě odložil a šel za spasením. A já doufám, že toto je něco, co si odnesu já, ale také i vy všichni, co jste ho znali. Abychom šli za tím spasením a odkládali věci, které nejsou tak důležité.

Jenda Kubičik

TTT, neboli Trasou Tonka Tomance

Tentokrát z Rajnochovic do Rajnochovic

První akce tohoto typu proběhla v měsíci říjnu a vznikla v souvislosti s odchodem jednoho z nás. Málokdo tenkrát tušil, že do měsíce dojde k dalšímu loučení. A tak se nabízí otázka, zda název vzpomínkových turistických vycházek neaktualizovat. Místo TTT třeba PTP. V daném případě by se nejednalo o nechvalně proslulé Pomocné Technické Prapory, ale o Potulky Tonka a Petra.

Den poté, co došlo k poslednímu pozemskému loučení s Petrem Kimlerem, se v počtu jedenácti duší scházíme u rajnochovického kostela. Mohutná budova, kterou si lze představit ve stotisícovém městě, měla údajně stát někde na bohaté Hané, ale díky úřednímu omylu prý nakonec vyrostla na chudém Valašsku. Navzdory tomu je sál zaplněn místními domorodci, protože na věži právě odbíjí dopolední devátá.

Červeně značená trasa se hned po startu zakusuje do příkrého kopce. Vytrvalé stoupání míří k památníku s velkou bílou vrtulí. Právě tady havarovalo letadlo, které ve čtyřiačtyřicátém mířilo na pomoc Slovenskému národnímu povstání. Český pilot Kužela při neštěstí zahynul.

Upachtění, zpocení a patřičně zablácení se konečně ocitáme na náhorní plošině. Osada Bílová nabízí nádherně vysečené louky, řídce roztroušené chalupy a také Chráněnou přírodní rezervaci se vzácnými porosty, kdysi na Valašsku běžných jalovců.

Jsme na Lázech. Podél hlídajícího lvíčete, vtipných nápisů a kostelíku místních evangelíků se dostáváme k protilehlé dřevěné hospodě. Před ní už na nás vyčkává švarná Hanka s celou jablůneckou družinou. Tím celkový počet účastníků vystoupá až k rovné patnáctce. Díky tomu posléze zaplníme větší polovinu útulného sálu. Někdo si poroučí bohatě navrstvenou místní pizzu, někdo výtečnou dýňovou polévku, jiní dokonce houbami oplývající krkonošské kyselo. Jindra Oleš se pro jistotu táže, zda je jej možno zlikvidovat už tady na Valašsku, když je až někde od české Sněžky...

Patřičně nasycení posléze společně klesneme k potoku, abychom znovu nabrali ztracenou výšku a po hřebeni pokračovali k západu. Milosrdné nebe se vyzdobuje ostrůvky azurové modři a polední slunce nasvětluje jemně zamlžené severní končiny. Kromě Kelče, Polic a Branek zahlédneme i náznak Hranických cementáren a dýmající komín naší milované chemičky Dezy. V posvátně

zformovaném procesí pak doklopýtáme až k Čertovu kameni. To je to nejspřávnější místo k miniaturnímu duchovnímu zamyšlení. Místo dlouhých řečí se jen svěřím se zajímavou skutečností. Včerejší dopolední kázání Honzy Wagnera vycházelo z nejkratšího biblického verše ve znění „Ježíš zaplakal“. Zcela nezávisle byla na stejném textu postavena i dojemná úvaha Hynka Dony. A když jsem ráno otevřel gedeonskou jitřenku od Jindra Kimlera, narazil jsem tam opět na úplně stejnou větu. Může jít v souvislosti se vzpomínkovým výšlapem na Petra a Toncka o pouhou náhodu?

Jenom
co atlet
Pavel
provětrá
svého
bzučícího
drona,
odpojí se
od nás
Hanka,
Bětka,
Jarda i
mladý
Tomáš.

Míří zpátky k Lázům, zatímco zbytek světa pokračuje k Rajnochovicím. Na nedalekém Polomsku se dovíme, že tato lokalita byla osídlena už v dobách někdejších starozákonních patriarchů. A později se na jenom z okolních kopců vypínalo středověké hradiště. Dnes se tu na rozlehlých loukách popásají hloučky vraných koní a skotačivých dorůstajících býčků. Sdílení společných ohrad nás příliš neláká, a tak se zatrvněnými svahy spouštíme do nejbližšího údolí. Po deseti poctivých kilometrech se znovu ocitáme u obrovitého kostela. Ellen, Lukáš, Maruška, Pavel, Petra, Luboš, Hanka, Jindra první i druhý, stejně jako Miloš a moje maličkost poté osedlají svá odpočatá přibližovadla a s odpočatou duší a přívětivě unaveným tělem zamíří ke svým důvěrně známým domovským útočištím.

František publikán Tomanec

At' jsou všichni jedno

Milé sestřičky, milí bráškové a všichni čtenáři tohoto časopisu, Vnímáme, jak ten čas neúprosně běží a opět se rok chýlí ke svému konci. Rádi bychom blížící se čas, kdy jsou lidé možná více vnímaví k duchovním věcem, využili k takovému dalšímu kroku v službě bližním. V průběhu celého roku jsme měli možnost navštěvovat několik maminek samoživitelek, jednu rodinku s 5ti dětmi a také lidi z ulice, ubytovny atd. Měli jsme příležitost jim pomáhat v jejich starostech, odlehčit břemeno, pokud to bylo možné, číst si z Bible, přemýšlet o Boží milosti, lásce v těchto dnech nebo jen tak povídat o životě. Každý příběh každého človíčka je jedinečný. A kvůli každému příběhu, aby mohl mít šťastný konec, přišel Pán Ježíš na tento svět. S každým z těchto lidí má Bůh svůj plán a sní s ním svůj sen. Rádi bychom otevřeli s těmito lidmi Boží Slovo před Vánocemi v parku, uvařili pro ně horkou polévku a čaj, obdarovali je alespoň něčím drobným, aby mohli pocítit, že Bohu na nich záleží – už teď to mnozí vnímají.

S maminkami, dětmi, dospívajícími dětmi bychom se rádi setkali ve spodní místnosti sboru. Připravili drobné pohoštění, teplý čaj, popovídali si s nimi a nabídli možnost se pravidelněji scházet ke čtení z Bible a přemýšlení, sdílení. Dětem nachystali nějaké drobné dárečky.

Těšíme se, že se s nimi alespoň na chvíli v tomto předvánočním období budeme moci sejít, ať můžou zapomenout na své trápení a pocítit Boží doteky skrze živé společenství s Pánem. Pocítit ten Pokoj, Lásku, které umí dát jen samotný Bůh.

Milí drazí, chtěli bychom Vás z celého srdce moc poprosit o pomoc. Jak víte, stalo se již tradicí, že pro lidi bez domova, či maminky samoživitelky připravujeme koncem roku vánoční balíčky a tak tomu bude i letos. **Pojďme, prosím** těmto lidem z ulice, maminkám samoživitelkám a jejich dětem **udělat radost**. Pojďme prosím jim nachystat balíčky s trvanlivými potravinami – ideální konzervy s víčkem, které se oddělá bez otvíraku, perníčky, teplými ponožkami, povzbuzujícím Slovem..... Dejme jim tak prosím najevo, že Pán je ŽIVÝ, že jim skrze nás nadělil tyto dárky, že nám na nich záleží, že ve své nelehké situaci NEJSOU SAMI.

Může se stát, že mnozí z Vás máte především s lidmi z ulice, sociálně slabými spoluobčany špatné zkušenosti. Věříme Vám to. Mnozí se domnívají, že si za to můžou sami, když pijí alkohol atd., třeba se těchto lidí obávají, či Vám

nejsou sympatičtí..... **Důležité je**, jak se na tyto lidi **dívá Pán Ježíš**, On je miluje, chce je zachránit, proto nás tam povolal. Pán miluje hříšníky, nemiluje hřích. Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Pán nás učí, ať lidi nesoudíme, protože nechodíme v jejich botách, nevíme, co je přivedlo na ulici, k pití alkoholu..... Příběhy těchto lidí jsou různé, ve většině případů mají společné, že vyrůstali v rozvrácených rodinách, kde už jejich rodiče podlehli zlozvykům. Mnozí už jsou na ulici od svého dětství. Neměli možnost poznat Lásku našeho Pána, nevyrůstali na Božím slově, v harmonických rodinách... Hřích se tak pro ně stal podvědomou přirozenou součástí jejich životů, nepoznali nic jiného. Vychovávala je ulice, kriminalita, lidé, kteří byli závislí na alkoholu, drogách... Cítíme, že nás k nim povolal Pán Bůh, aby mohli poznat Jeho Lásku, navázali s Ním osobní vztahy a **ODEVZDALI** mu své životy.

Nevěřili byste, jak se životy lidí z ulice začínají měnit za tak krátkou dobu, kdy je pravidelně navštěvují. Kdy se modlíme a společně přemýšlíme nad Božím slovem. Pán jim otvírá oči, seznamuje s PRAVÝM smyslem života. Mnozí přestali brát drogy, litují toho, chtějí mít své domovy, mnozí by si chtěli najít práci. Před pár měsíci byli hrdí, že nepracují, že jsou na ulici.....

Milí, drazí, je to součást boje Dobra i zla o jejich duše, životy. Pomůžete nám prosím?

Celkový počet lidí bez domova, o které se na Vsetíně a ve Valašském Meziříčí staráme, je 30. Pokud k tomu připočteme lidi, kteří se pravidelně nezúčastňují čtení Božího slova, tak jich může být i s lidmi, které navštěvuje Marek Húšť kolem 70.

Kdybyste chtěli nacytat nějaké maličký dárečky pro maminky děti, tady je seznam s přibližným věkem, jménem:

p. Šárka – 4 děti (1 dospělý, Tomášek 12, Kristýnka 11, Radimek 4)

p. Jana – 2 holčičky (6, 10)

p. Baruška – 6 dětí (převážně dospělé), ale v péči má dvě vnoučátka – ta potřebuje především modlitby

Noemka – 2 děti, čeká třetí v prosinci (Kubíček 4, Zojinka 3)

Rebečka – Abinka 1 rok

p. Verunka – 2 děti (holčička 1, chlapeček 4)

rodinka s 5 dětmi – Apolenka 2, Magdalénka 10, Adámek 12, David 16, Viki 18

p. Zdeňka – vychovává 3 vnoučata (Martin 18, Honza 16, Adélka 13)

p. Evička – 2 děti (Šimonek 11, Karinka 15)

p. Žofinka – 3 děti (2 dospělé, Pepík 15)

Dianka – Sofinka 1 rok, další se narodí příští rok

Lili – Tobiášek 3 roky

p. Anička – 4 děti (2 kluci SŠ, 2 holky – 2stupeň ZŠ)

p. Ivanka – 3 děti (Vladík 15, Angelinka 13, Vasyľ 12)

p. Adrianka – Radimek 6

Marek 16

Lucka 15

Lukáš, Kuba 17

Milé sestřičky, milí bráškové, budete-li cítit taky touhu předat alespoň střípek Boží lásky a dobroty, prosím, přidejte se k nachystání dárků pro tyto lidi. Sami už kolikrát vnímají Boží doteky a cítí Boží přiznání. Chtěli bychom Vás poprosit, ať tyto balíčky, dárčky **přinesete do sboru v sobotu 10.12., nejpozději 17.12.** Přejeme Vám, abyste mohli pocítit

tu radost z toho, jakou zažívají oni, když o ně projevíte zájem. Budete-li chtít, můžete posloužit i nějakým drobným občerstvením či uvařením polévky. Jsme moc vděční našemu Pánu, že můžeme na vlastní oči vidět zázraky a Jeho milost, která působí v životech těchto lidí. On je má rád a chce je zachránit.

²¹ Ať jsou všichni jedno, jako ty, Otče, ve mně a já v tobě; ať jsou i oni jedno v nás, aby svět věřil, že jsi mě poslal. ²² Dal jsem jim slávu, kterou jsi dal mně, aby byli jedno, jako my jsme jedno. ²³ Já v nich a ty ve mně, aby byli dokonale jedno a aby svět poznal, že jsi mě poslal a že jsi je miloval, jako jsi miloval mě.

Jan 17, 21-23

Za misii Liduška a Zdeněk

Prázdné řady?

Ta modlitba se opakuje už desítky let. Prosba o zaplnění prázdných řad v naší modlitebně. Klasické sobotně dopolední pobožnosti, jak všichni moc dobře víme, z nějakého důvodu příliš netáhnou. Drtivá většina míst zůstává neobsazena. Na zmíněnou modlitbu jsem si vzpomněl 13. listopadu. Onu neděli se mi řady zas až tak prázdné nezdály. Zaplnili je bezdomovci a jiné, jim podobné živly. Naslouchali křesťanským písním, textům z Písma, kázání i modlitbě. A také v boční místnosti s chutí konzumovali pestrou snůšku dobrot, kterou nezištně nachystali členové jednoho vsetínského sboru. Mohli být v onu chvíli v hospodě či před Kauflandem, ale přišli do modlitebny. Není to paráda?

Zpátky ke zmíněné modlitbě. Takovéto vyslyšení si naši modlitebníci určitě nepředstavovali. Snili o usměvavých adventistech vystřižených z amerických křesťanských žurnálů, zpívajících melodické sionské písně a oděných do patřičně duchovních šatů či obleků. Jenže Bůh si vyslyší, jak chce. Naším představám se prostě nepodřizuje. Naštěstí!

O necelý týden později, 20. listopadu byly opět řady naplněné. Ani tentokrát sem Všemohoucí neposlal adventistickou klasiku. Sršelo to mládím, úsměvy a nefalšovanou radostí ze setkání. Opět byla modlitebna tak trochu vzhůru

nohama. A i tentokrát v ní zaznívalo autentické Boží slovo. Krátké, srozumitelné kázání opeřené vtipem a zřetelnými náměty k zamyšlení. WeSend, jak se toto mládežnické hnutí nazývá, elegantně naznačilo, že vytrvalé oprašování stoletých tradic nemusí být jedinou bohoslužebnou alternativou.

Poslední listopadovou sobotu to opět nabylo o prázdných řadách. Jakkoli si podobné setkání dopředu nikdo nepřál. Loučení s Petrem sem zcela přirozeně přilákalo celou řadu lidí, kteří by tu jinak nepáchli ani náhodou. Dopolední i odpolední promluvy čerpaly z úplně stejného zdroje. Připomínaly Ježíšův soucit i nečekané zmrtvýchvstání. Škoda, že k tomu, aby nastalo spontánní lidské sročení, musí někdo zemřít. Asi v tom bude něco hlubšího. Ostatně, nebyť Kristovy smrti, nebylo by ani našeho společného shromažďování.

Pokud
nevypukne
covid či jiná
katastrofa,
je velká
naděje, že
se po
Novém
roce osiřelé
řady opět
zaplní.
Tentokrát
lidmi, kteří
slouží Pánu

Bohu v jiných ohrádkách. S největší pravděpodobností od kazatelny znovu uslyší dobrou zprávu o Ježíši z Nazareta. Z desítek úst zazní chvály a neměnná modlitba ke společnému Otci. A skoro se vsadím, že i sem tam nějaká poznámka, jak je nám, jeho dětem, tady spolu až nečekaně dobře.

Vzpomínám, že se nejednou zdejší řady zaplnily i nejúžasnějšími lidmi, kteří ve Valmezu a jeho okolí pobývají. Dobrovolníky. Aniž by museli, vzdávají se volného času ve prospěch tak či onak strádajících. Svaté fráze zde bývají zbytečné. Jejich bohoslužba je srozumitelná úplně, ale úplně všem. A pod hlavičkou stejné organizace, tedy Adry, probíhají i pravidelná zdravotně

cestovatelská klubová setkání. Jejich kořeny je třeba rovněž hledat na Hřbitovní jedna.

A co mě v současné době naplňuje asi úplně nejvíc, to je permanentně využitá místnost někdejší školky. Světlana s Olenou, náramně sympatické dámy z těžce zkoušené východní Ukrajiny snad nejsou pro nikoho přítěží, ale

naopak velkým požehnáním. Obsadí sice jenom dvě místa, zato jejich současným příběhem žije nejen modlitebna, ale celá jednopatrová budova.

Asi budu u většiny za cvoka,

ale neochvějně věřím tomu, že modlitby za prázdné řady byly svým způsobem vyslyšeny. Že za vše výše jmenované může Pán Bůh. Je přece nad slunce jasné, že sestřičky Ukrajinky jsme tu nenaverbovali sami, že jsme sem Adru nenakvartýrovali z dobrého rozmaru, ale na základě vytrvalého nátlaku Města, že sem sourozenci z jiných chlíveček chodí proto, že tu cítí lidské teplo a vůni nebe. Stejně jako vzpomenuté svěží, rozjásané mládí. V případě Petra jsme se dokonce vytrvale přimlouvali za to, aby k žádnému masovému loučení nedošlo. A bezdomovci? Za ty bychom měli být vděční dvojnásob! Jsme patrně jedinou adventistickou modlitebnou v republice, kde tyto nešťastné Boží děti v takovémto počtu přičichnou k nefalšované lásce, ryzí víře a nekončící naději. Údajně se prý sice ozývají hlasy typu „ta Adra se tu moc roztahuje“ či „kdo má po těch houmlesácích uklízet?“, ale pokud se takovéto běžné provozní povzdechy skutečně objeví, čemuž moc nevěřím, sluší se nad nimi jen mávnout rukou a v bohulibých aktivitách nerušeně pokračovat dál. A Bohu nebeskému za všechno, co iniciuje na Hřbitovní jedna, z celého srdce děkovat, děkovat a stále jenom děkovat...

František publikán Tomanec

Rosečtí Boženka a Petr

Během shromáždění seděli hned v řadě před námi. Nemohu říci, že jsme byli důvěrní přátelé, ale občas jsme spolu trávili čas. O Božence toho vlastně moc nevím, nikdy o sobě nemluvila. Bližší mně byly jejich děti, s nimiž jsem přišla častěji do styku během různých společenských akcí.

Během jedné návštěvy se k mému překvapení rozpovídal Petr o své minulosti. Nevím, zda ho to tížilo, ale měl potřebu se o tom s někým sdílet, protože to byly docela choulostivé informace. To, co jsme slyšeli, u nás zůstalo, proto nic z toho nebudu ani nyní uvádět.

Rosečtí byli oba pracovití, ochotně podle potřeby přiložili ruce tam, kde bylo potřeba. Tolik aspoň pro informaci o této rodině, co si vybavuji po tolika letech.

Eva Hasmandová

Rozhovor s vítězem prvního ročníku Adra běhu ve Valašském Meziříčí, panem Petrem Chytilém

1. **Petre, můžeš nám prosím Tě na úvod něco o sobě říci, ať Tě naši čtenáři lépe poznají?**

Ahoj určitě. Jak už zde zaznělo, tak se jmenuji Petr Chytil, jsem čerstvý čtyřicátník, mám dvě děti, jednu manželku, černou kočku a hypotéku 😊.

2. **Petre, co tě přivedlo k běhání, jaké byly Tvé začátky a co Ti běh dává?**

Tak tady se vždy pousměji, když se mě na toto někdo zeptá. Já vlastně běh nikdy neměl rád. Na základce nebo střední jsem jej nesnášel a považoval za hrozný opruz. Já vždy všem říkal, že běhají jen ti, kteří neumí jezdit na kole nebo normálně chodit.

K běhu mě přivedla hlavně má hmotnost, která dosáhla hodnot okolo 110kg (dříve 75-80kg), což už bylo hodně. V minulosti jsem byl zvyklý furt něco dělat, jezdit na kole atd., ale díky sedavému zaměstnání kila rychle přirůstala a bylo potřeba s tím něco začít dělat a tady jsem se po tělesné a psychické stránce přestal cítit dobře a zadýchával se i do schodů...

Běh sem tedy zvolil ryze z praktických důvodů i díky jeho efektivitě spalování tuků, ale brzy se to zlomilo a začalo mě to bavit. Skvěle jsem se u toho uvolnil, vyčistil mysl od všedních problémů. Taky člověka začne bavit, jak se začíná zlepšovat a to jej posouvá dál a dál...

Co se týká mých začátků, tak to asi trochu více rozvedu, ať se případně ostatní vyvarují stejných pitomostí jako já 😊..

Jednou mi kamarád Jirka řekl, ať jdu vyběhnout s ním. Byl to tehdy asi můj oficiální první výběh od dob škol, byl říjen 2014 a on byl tehdy pro mě pan běžec běžající někde na časech 4:30min. na km, kdy jsem vlastně ani tehdy nevěděl, co toto číslo pořádně znamená. Já byl v té době jen rozkydlá kancelářská knedla. Vyhrabal jsem doma lehce prošlapané bývalé skejtové tenisky s plochou podrážkou a hurá na to. Tehdy jsem si řekl, že uběhnu to co on a Jirka řekl, že má naplánovaných cca 10km, ale já mám prý běžet méně a

jen volně a střídat běh s chůzí, tedy klasický Indiánský běh. Ale já se to snažil celé uběhnout a chodit jen minimálně (tehdy jsem běhání rozuměl stejně jako vyšívání, takže nijak). No a pak jsem skoro čtrnáct dní nebyl schopný normálně chodit a vyjít schody byl nadlidský výkon, jak jsem měl totálně rozbité celé nohy. Klasická začátečnická chyba včetně těch „super“ bot. Pak jsem vyběhl do konce roku ještě jednou a to taky nebyla žádná sláva. Na Silvestra jsem si řekl, že v roce 2015 zkusím naběhat 750 km a to se mi nakonec i povedlo. Každopádně hned v lednu, jak jsem byl natěšený, že tento cíl splním a díky tomu shodím nadváhu, tak jsem zkusil uběhnout jen tak bez tréninku půlmaraton (21,1km). Tehdy to byl můj asi 8 běh v životě, protože mě nebavilo furt běhat jen 3-5 km. Při dobíhání posledních kilometrů jsem pochopil, že takto trpět na posledních kilometrech není fakt asi normální. Byl jsem zničený jak Hirošima, všechno mě bolelo. Pletl jsem tak nohama, že kdybych měl klubko a jehlice na nohách, tak upletu svetry snad pro celé město, jak jsem byl zničený. Tehdy na mě kamarádi hleděli, že nejsem normální, že tohle snad ještě neviděli dát si jen tak půlmaraton bez tréninku. Že musím začít běhat systematicky, jinak riskuji zdraví. To vše mě donutilo si připustit, že pokud nechci někde „zahynout“ při běhu a chci

se tomu věnovat dál, tak tomu budu muset dát nějaký řád a disciplínu a tak nějak jsem si vlastně stanovil systém, bez kterého to vlastně ani nejde.

3. **Petře, můžeš nám říci, na jaké tratě se specializuješ?**

A to je dobrá otázka. Věříš mi, když ti řeknu, že ani já sám nevím? Prostě jsem jen začal běhat. Dyť já vlastně ani nebyl na pořádném oficiálním závodě – mám tedy na mysli závod na 5km, 10km, půlmaraton (21,1km) či maraton(42,2km). Jednou jsem startoval na desítce a dal ji za padesát minut. Sice jsem byl po nějaké viróze, ale tehdy jsem byl rozbitý jak dětské hračky a pak si vlastně řekl, že tyto malé tratě mě asi nebaví. Všichni jsou rychlejší než já a mě hrozně trvá, než se rozběhnu a až mě to začne bavit, tak už je většinou konec závodu 😊.

Baví mě spíše běhat delší vzdálenosti, tedy od maratonu a dál..., prý se tomu říká ULTRA 😊 a tak jsem začal koukat po delších tratích a po absolvovaných akcích na 100km jsem vyrazil v roce 2019 na Ultrabalaton 221 km, který vede okolo celého Balatonu v Maďarsku a zdolal jsem jej za 30h. Mimochodem skvělá akce! Letos jsem zkusil i 48hodinovku v Konstantinových lázních, kde jsem namotal na cca 3 km okruhu celkem 285km a skončil druhý. Pak i nějaké 24 hodinovky nebo loňský Spartathlon (246km), který jsem bohužel nedokončil ze zdravotních důvodů. I to se stává.

4. **No to je úctyhodné, pro běžné lidi nepředstavitelné. Petře můžeš nám říci, které závody jsou Tvé nejoblíbenější, kam se rád vracíš a kterých si nejvíce ceníš?**

Má srdcovka je místní vsetínský Špacír aneb 100km za 24 hodin. Byl to vlastně můj oficiálně druhý běžecký závod snad v životě. Pointou akce není ani tak závod, ale spíše zkus si zdolat 100 kilometrů v terénu +3500m za 24 hodin, což se mi hned při prvním pokusu v roce 2017 podařilo za 18 a půl hodiny a vlastně tak nastartoval mé pobíhání po delších tratích. Tehdy mi hodně pomohl s přípravou můj skvělý kamarád Michal Činčiala, který už v té době běhal mnohem delší závody a byl pro mě vlastně i inspirací. Michal mi dělal pak support na kole, když jsem běžel 221 km v Maďarsku okolo Balatonu.

5. **Petře, když vidíme, jaká mety umíš zaběhnout, tak se pro nás zdá, že pro Tebe uběhnout běžný ultramaraton je, že si jdeš „jen tak“ zaběhat. Když běžíš 24, 48 hodinový závod, můžeš se prosím Tě podělit s našimi čtenáři, jak překonáváš krize? Co tě drží na nohách, že to nevzdáš? Tvé výkony zasluhují obrovské uznání z naší strany, z Tvé velké sebezapření, protože jsou to výkony za hranicí lidských možností.**

Hele já sám si někdy říkám, že můj běh je někdy jedna velká krize... Někdy to běží úplně samo, že ani nevíš a už si tam kde si chtěl být nebo v cíli nějakého závodu a za to někdy je to od začátku až do konce jedno velké utrpení a krize za krizí. Na druhou stranu jsou tyto krizové běhy ideální, kde si vlastně zjistíš, co ti nejde a proč a na tom pak můžeš zapracovat. A o to více si toho pak vážíš, když se něco povede. Je dobré si hodně věcí osahat v tréninku, ale na některé věci se prostě nepřipravíte a ty zažijte až v závodech. Po x hodinách běhu je dobré běh něčím okořenit, tak často používám hudbu ve sluchátkách, někdo poslouchá podcasty. Pak je dobré mít otestované nějaké jídlo, pití, které jej nakopne, nebo kofeinové tablety či nějaké kofeinové doplňky. Na každého z nás zabírá něco jiného a tím je ultra tak zajímavý, že na něj není jednoduchý recept. Vše si musíš osahat a ozkoušet sám. Někdy se dívám k ostatním a ptám se jich, co používají a pak to testuji na sobě. Ale aby to nebylo vše tak ideální, tak například já skoro vždy po stovce začnu zvracet. Někdy nic a jindy i vícekrát po sobě. Na Ultrabalatonu jsem zvracel asi 3x nebo 4x. Na letošní 48h jen jednou a na loňské 24hodinovce v Maďarsku jsem zvracel víc jak 10x. Tam to byl fakt takový blackpunkový koncert, že i osmačtyřicetihodinovkáři, kteří startovali o den dříve, vypadali o mnoho líp jako já po 15 hodinách běhu a snažili se mi i pomoci. (Tohle je na komunitě ultra úžasné, všichni drží pospolu, ať běžíš doma nebo v zahraničí!). V průběhu závodu jsem si musel jít 2x odpočinout, ale moc to nepomohlo a zvracel jsem stále a až nad ránem po cca 21h jsem se znovu nakopl a nakonec jsem tam nakroutil myslím 165 km, což nebylo až tak špatné na to, že jsem tam x hodin prozvracel a motal se tam jako polystyren pod splavem. Tam jsem si fakt sáhl dost na dno, tělo už nemělo z čeho vůbec brát, nic jsem nedokázal v sobě udržet. Nevěděl jsem co jíst, pít. Podobně to bylo i Řecku na Spartathlonu, tam jsem zvracel už na 70km pozvracel i jejich kontrolní bod. Na 75km mě pak úplně vyply nohy díky křečím a šel jsem doslova obličejem na asfalt a tedy stopka.

U ultra je podle mě nejdůležitější hlava, pak jídlo a až pak to co má člověk naběháno.

6. **Máš před sebou ještě nějaký vysněný cíl, /vizi, metu, závod/, který Tě motivuje a chtěl bys ho dosáhnout?**

Ale jo, těch je... určitě se chci vrátit do Řecka a dokončit Spartathlon, který se mi nepovedl.

Zaběhnout konečně normálně 24 hodinovku 😊, určitě se někdy znova podívat na 48 hodinovku. Pak tu máme třeba i šestidenní závody nebo 1000mílovku napříč Českem a Slovenskem. Dokonce koketuji i s myšlenkou se postavit na 24h na kolech.

Jak říkám, těch je... jen ten čas a dovolená není.

7. **Petře, jako vítěz Adra běhu ve Valašském Meziříčí jsi naběhal 299km. Za tento výkon od nás prosím Tě přijmi obrovskou gratulaci a uznání. Můžeš nám prosím Tě říci, co Tě vedlo k tomu, že jsi se rozhodl tento náš běh podpořit svojí účastí.**

Ročně naběhám nemalé množství kilometrů a pokud mohu přispět touto formou a jde to na dobrou věc jako v tomto případě, tak to rád udělám. Bohužel mi nevyšlo se zúčastnit běhu přímo ve Valašském Meziříčí a tak jsem se přidal alespoň virtuálně.

8. **Petře, už tím, že jsi podpořil první ročník Adra běhu ve Valašském meziříčí a věnoval jsi cenu pro vítěze Domu pro seniory, kteří jsou tělesné postižení, svědčí o tom, že máš srdce na dlani pro druhé. Přesto bychom se Tě rádi zeptali, co Tě k tomu vedlo?**

Já nevím, to bylo úplně automatické, hned jak jste mi dali vědět, že jsem vyhrál cenu.

Já vlastně ani neřešil a ani si pořádně nepřečetl propozice, že za první místa je nějaká odměna. 😊😊😊

9. **Petře, jak sám za sebe vnímáš povědomí o humanitární organizaci Adra v našem regionu a v České republice?**

Pro mě je to prostě kvalitní značka, která je zde dlouho a kterou snad každý zná a ví, co dělá.

Něco jako Coca Cola, tu znají snad všude na světě.

10. **Petře, letošní rok se pomalu blíží k závěru, co by si vzkázal našim čtenářům do závěru roku a novému roku 2023?**

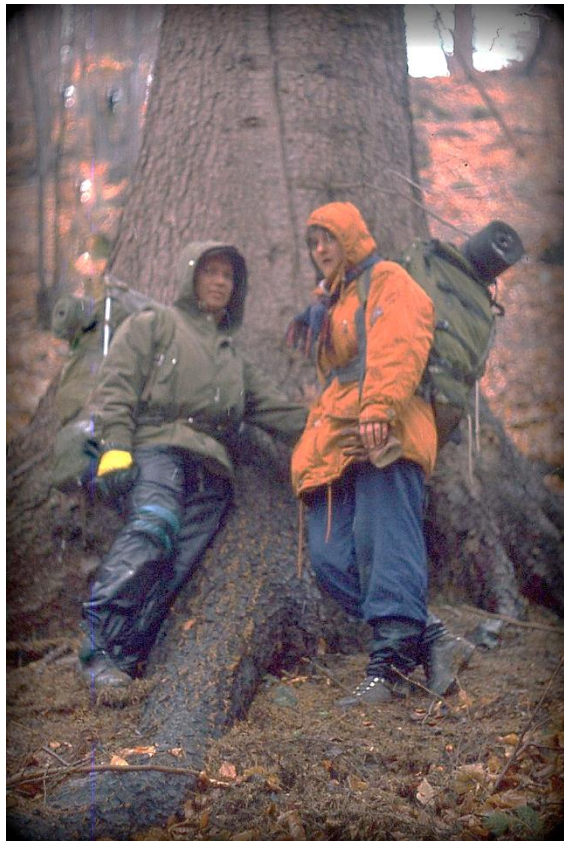
Popřál bych nám všem pevné zdraví a ideálně se vrátit do doby před covidem, kde i když jsme si mysleli, že je to doba šílená, tak zdaleka nebyla taková jako nyní...

Snad ten rok 2023 přinese všude na světě více klidu...

Písničky s příběhem

Přihod'te k uhlíkům

Tož, to bylo tak. Před mnoha a mnoha léty se měla brát liptálská dvojice Martina Smilková a Dan Řádek. Vsetiňáci mě zdvořile požádali, ať jim ke svatbě

spíchnu nějakou písničku. Protože se oba zmínění Valaši angažovali v adventistickém skautu zvaném Pathfinder a protože Martina došla k víře díky účasti na několika našich vandrech, usoudil jsem, že tematika ohně a všeho, co s ním souvisí, jim asi nebude cizí. A tak vzniklo neuměle zhudebněné podobenství, ve kterém se, podobně jako v biblické knize Ester, neobjevuje žádné svaté jméno, ale toho, kdo chce, může text k posvátnějšímu životu motivovat. Protože si však Vsetín tradičně potrpí na osvědčenou klasiku, není divu, že ke svatební premiéře podivné písničky tenkrát nedošlo.

Nedlouho poté se schylovalo ke svatbě u Kimlerů. Simona s Petrem vyslovili přání, ať jim

v rámci slavnostní bohoslužby něco zazpívám. Nenapadlo mě nic lepšího než vytáhnout ze šuplíku podobenství vonící namodralým dýmem ze sálajících ohýnků. Mimo jiné proto, že tomu oba, a Petr zvlášť, budou rozumět. Těch vandrů, kde se bez ohňů jednoduše přežít nedá, bylo v minulosti bezpočet.

Ta málo důstojná písnička nakonec na hranické svatbě skutečně zazněla. Což není ani trochu důležité. Podstatnější je neklamná skutečnost, že budoucí soužití Simony s Petrem nad slunce jasněji dokázalo, že jejich rodinný krb

nevyhasínal. Samozřejmě díky tomu, že tam každý z nich občas přihodil nějaké polínko. A není žádným tajemstvím, že se u jejich ohýnku dost často přihřáli i ti, kteří předtím cítili chlad či se dokonce venku třásli nepříjemnou zimou.

„Oheň v horách, život v horách“, říkali staří Valaši. Pochopitelně, nejen v horách. A také nejen v rodinách. Sálající teplo lidského přátelství je nezbytné v jakémkoli společenství, to sborové nevyjímaje. Naštěstí každý jedinec nějakým tím polínkem, které k udržení ohně přispěje, disponuje. Někdo vyschlým bukovým špalkem, jiný třeba jen náručím smrkového roští. Obojí se rozhoří. A až bude venku opravdu zima, zdaleka viditelná vatra lidi přitáhne. Bez řečí a jakékoliv reklamy.

Přihodte k uhlíkům

Vzdal se den unaven vládě stínů, jiskří déšť z nebeských kahánků

Zpěváčci schoulení do modřínů čekají na návrat červánků

Zpěváčci schoulení do modřínů čekají na návrat červánků

Vítr nám nadýchal do uhlíků, ožila světýlka z popela

Šeptala: „Přihodte pár klacíků nebo vám vyhasnem' docela“

Šeptala: „Přihodte pár klacíků nebo vám vyhasnem' docela“

REFRÉN: Přihodte k uhlíkům, přihodte malinko

Přihodte uhlíkům každý své polínko

Každý své polínko, každý své polínko

Přihodte k uhlíkům polínko k polínku

Počkejte, vyčkejte na teplo z plamínků

Na teplo z plamínků, na teplo z plamínků

Zapomeňte na oheň a ten vám zhasne, zima vás probudí vzápětí

Severák odfouká všechno krásné, pohoda s teplem vám uletí

Severák odfouká všechno krásné, pohoda s teplem vám uletí

Přihodte na oheň, kdo jste bdící, bez polen sotva jen živoří

Větrů dech uhlíky doutnající rozfouká a ty se rozhoří

Větrů dech uhlíky doutnající rozfouká a ty se rozhoří

REFRÉN: Přihodte k uhlíkům...

P.S. Příspěvek byl napsán 10. listopadu 2022. Příští den Petr zemřel...

PŘIHOĎTE K UHLÍKŮM

(stautská lidová)

aneb

PODOBENSTVÍ O OHNĚ

VZDAL SEDEN UNAVEN VLADĚ STÍNOU,
VÍTR MÁM NADÝCHAL DO UHLÍKŮ

DO MODŘÍNŮ,
PĀR KLACÍKŮ

PŘIHOĎTE MALINKO,
POLÍNKO K POLÍNKU

KAZDÝ SVĚ POLÍNKO
NA TEPLO Z PLAMÍNKŮ

JISKŘÍ DEŠT Z NEBESKÝCH KAMÁNKŮ,
OŽILA SVĚTÝLKA Z DOPELA, SEPTALA - PŘIHOĎTE

ČEKÁJÍ, NA NÁVRAT ČERVÁNKŮ,
NEBO VÁM VYHRASNĚ DOCELA

PŘIHOĎTE K UHLÍKŮM KAŽDÝ SVĚ POLÍNKO,
POČKEJTE, VYČKEJTE NA TEPLO Z PLAMÍNKŮ, NA TEPLO Z PLAMÍNKŮ,

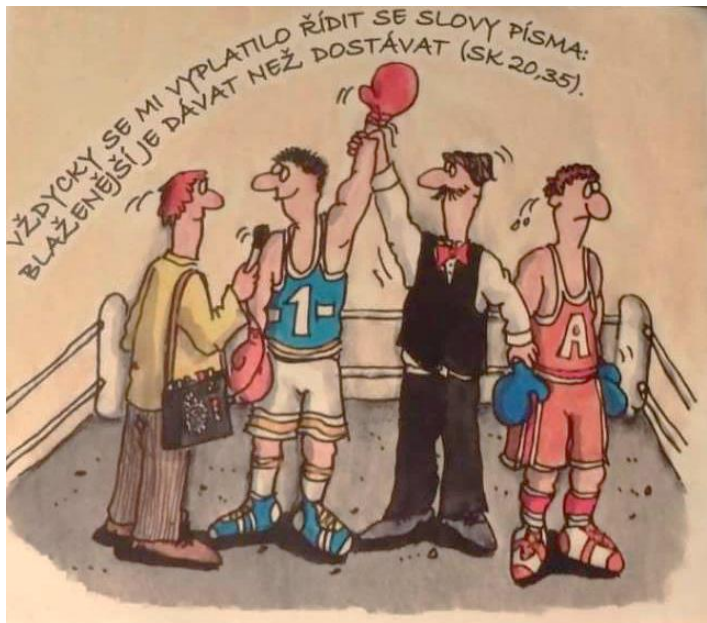
ČERVÁNKŮ DOCELA

PŘIJEJTE K UHLÍKŮM,
PŘIJEJTE K UHLÍKŮM

- ① VZDAL SEDEN UNAVEN VLADĚ STÍNOU, JISKŘÍ DEŠT Z NEBESKÝCH KAMÁNKŮ
[: ZPĚVÁČCI SCHOLENÍ DO MODŘÍNŮ ČEKÁJÍ NA NÁVRAT ČERVÁNKŮ :]
VÍTR MÁM NADÝCHAL DO UHLÍKŮ, OŽILA SVĚTÝLKA Z DOPELA
[: SEPTALA - PŘIHOĎTE PĀR KLACÍKŮ NEBO VÁM VYHRASNĚ DOCELA :]

REF:

Křesťanský vtip – Ameňák

Slibovat, že přijde Ježíšek

ŠÍŘENÍ POPLAŠNÉ ZPRÁVY

§ 357 Trestního zákoníku – odnětí svobody až na dva roky